

TÍZ NEM, avagy az elfelejthetlenségről

„A hibát elkövetéssel javítod ki.”

Erdély Miklós

Beszélik, hogy a fotográfia idősebb a homo sapiensnél. A velociraptor elejtette a zsákmányolt dínótojást, a fehérje becsorgott egy résen át egy kőrakásba, emulzióval vont be az obskurus kőlapot, pluszba rá még éppen följött a Nap, és máris repült a kismadár. Az első fotográfiát tehát rögtön a Hórusz-kép őstípusának is nevezhetjük, használhatatlan bizonyíték, megkésett bűnjel, apja a hiba, anyja a véletlen, és ünnepeljük meg a jelentős képzavart: a nászhoz a Nap tartotta a gyertyát.

Nevezhetjük-e ezt kinyilatkoztatásnak?

Megpróbáltunk a törvények szerint élni, és újra és újra kudarcot vallottunk, a lehető legszánalmasabb módon. Ezért aztán euforikus viszonyban állunk a bűneinkkel, nem szűnünk meg emléket állítani nekik, hogy aztán – erényeink

helyett – azokkal büszkélkedjünk. Így tehát a létezés történet valójában kudarctörténet, apró hibákkal, hogy is mondjam, hogy elvegyem a konstitúció élet: *tarkítva*. Néha kiderül ugyanis, hogy rejtélyes okokból, anélkül, hogy érdemben tudomást vettünk volna róla, mégiscsak teljesítettük valamelyik parancsot. Így értsük, ezúttal jól, hogy a hiba tényleg csak arra való, hogy erősítse a szabályt. Ezért joggal nevezhetjük az erényt a bűn folytonossági hiányának.

Egyszer majd, visszanézve, föl fog tűnni, mennyivel több esély adódott a tévedésre, mint a helyes irány megtalálására. Ezért persze ne hibáztassatok senkit, önmagatokat kivéve. Ne reménykedjete és ne siránkozzatok, ahogy ez kinéz, nem marad más, mint az öröknek hitt dolgok tűnékenységének rezignált tudomásulvétele.

Nem lehet mindent lefényképezni, mégis egyre többen törekszünk rá, amióta [Joseph Nicéphore Niépce](#) a dolgozószobájába áradó fényt foglyul ejtette, úgy kétszáz évvel ezelőtt. Az amatőr fotó – rég halott barátom szép szavaival *visszaélve* – valójában „flagelláns piknik”, a

kudarcra ítélt lény önostorozásának joviális formája. És akkor a szelfit még szóba se hoztuk.

„Amit a kép ábrázol, az a kép értelme.”

A digitális fénykép elhagyja a természetes világot, a szó szigorú értelmében tehát értelmetlen, ugyanis nem ábrázol semmit, hanem sok kis valamit összegez, a kettes számrendszerbe transzponálja a fény útján terjedő adatokat, majd összegüket képként jeleníti meg, ennek már tényleg semmi köze sincs a valósághoz.

Ezért a Hórusz Archívum, bár látszólag a tévedés és a véletlen óceánján hajózik, mégis Noé bárkájához hasonlatos. Ahogy Kardos kapitány írja a hajónapló illetékes bejegyzésében, „a törvények a dolgok fogalmi oldalát mutatták meg nekünk”. A Hórusz-kép viszont a fogalmakon túl kezdődik, ott, ahol a szavak elnémulnak, a hiba és a véletlen az a rés, amelyen át a kinyilatkoztatás átszivárog. A szó kimondja, a kép ki-jelenti a törvényt, felfedi a kimondhatatlant.

Ezért a Horus képeiről beszélni, különösen ebből az ünnepi alkalomból, káromlás és kísértés, vegytiszta blaszfémia. A Horus-kép néma elszólás, másképpen a Teremtő beszédes hallgatása. A képek mellett, most szólok, részletek olvashatók Kardos Sándor beégett mondataiból, amelyek nyilvánvalóvá teszik, hogy maga az élet válik a Horus tágabban értett archívumává.

A görögök persze mindenre rájöttek, Arisztotelész után a filozófia fecsegéssé züllött. Az igazságról azóta sem tudunk mélyebbet mondani, mint amit egyetlen görög szó, az *aletheia* magába foglal. Az igazság az, amit felfed a fény, el nem rejthető, mert Léthé, azaz a Felejtés folyójának vize soha nem érintette.

Vegyétek és egyétek, a Szó a teste, de a Kép a vére.